

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Niemcy przeciwko Komisji

(Sprawa T-21/10)

(2010/C 100/65)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: J. Möller i adwokat C. von Donat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 9049 z dnia 13 listopada 2009 r., doręczonej skarżącej pismem z dnia 16 listopada 2009 r., zmniejszającej wysokość pomocy z Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego (EFRR) przyznanej na mocy decyzji Komisji C(97) 1123 z dnia 7 maja 1997 r. oraz C(1999) 4928 z dnia 28 grudnia 1999 r. na rzecz jednolitego dokumentu programowego (JPD) w objętym celem 2 regionie Saarland (kraj związkowy Saary) w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997–1999);

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżoną decyzją Komisja zmniejszyła wysokość pomocy finansowej przyznanej z EFRR na rzecz jednolitego dokumentu programowego (JPD) dla objętego celem 2 obszaru kraju związkowego Saary w Republice Federalnej Niemiec (w latach 1997–1999).

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi pięć zarzutów.

Po pierwsze skarżąca twierdzi, że nie istnieje żadna podstawa prawna dla zryczałtowania i ekstrapolacji korekt finansowych w latach 1994–1999, w których udzielane było wsparcie i w których obowiązywał jednolity dokument programowy.

Po drugie skarżąca twierdzi, iż naruszono art. 24 ust. 2 rozporządzenia (EWG) nr 4253/88⁽¹⁾, gdyż nie zachodziły przesłanki zmniejszenia wysokości wypłat. W tym względzie podnosi ona w szczególności, że Komisja błędnie zinterpretowała pojęcie „nieprawidłowość”. Ponadto, mimo iż Komisja przyjęła założenie, że systematycznie dopuszczano się błędów, to jednak nie wykazała, że władze krajowe odpowiedzialne za zarządzanie funduszami strukturalnymi naruszyły swe zobowiązania wynikające z art. 23 rozporządzenia nr 4253/88. Teza o istnieniu systematycznych błędów w zakresie zarządzaniu i kontroli została także sformułowana — zdaniem skarżącej — na

podstawie błędnych ustaleń faktycznych. Skarżąca podnosi nadto, że istotne aspekty okoliczności faktycznych zostały ustalone i ocenione w błędny sposób.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi posiłkowo, że obniżki określone w zaskarżonej decyzji są nieproporcjonalne. W tym względzie utrzymuje ona, że Komisja nie skorzystała z uprawnień dyskrecjonalnych przysługujących jej zgodnie z art. 24 ust. 2 rozporządzenia nr 4253/88. Ponadto zakres dokonanych zryczałtowanych korekt przekracza rozmiar (potencjalnych) szkód dla budżetu wspólnotowego. Skarżąca stoi także na stanowisku, że dokonana ekstrapolacja błędów jest nieproporcjonalna, gdyż konkretnych błędów nie można odnieść do niejednorodnej całości.

W ramach zarzutu czwartego skarżąca twierdzi, iż naruszono istotne wymogi proceduralne. W tym względzie utrzymuje, że uzasadnienie zaskarżonej decyzji jest niewystarczające i kwestionuje prawidłowość procedur stosowanych przez stronę pozwaną pod koniec okresu, w którym udzielane było wsparcie. Podnosi ona, że z zaskarżonej decyzji nie można wywnioskować, w jaki sposób i na jakiej podstawie Komisja ustaliła stawki zryczałtowane w takiej a nie innej wysokości. Ponadto Komisja zmieniła ustalenia poczynione przez kontrolerów na miejscu, bez przeprowadzania ponownej kontroli, ani też nie uwzględniła uwag przedstawionych przez władze niemieckie bądź uwzględniła te uwagi w niewystarczającym stopniu.

W ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi wreszcie, że pozwana naruszyła zasadę partnerstwa, gdyż mimo iż początkowo potwierdziła prawidłowość funkcjonowania systemów zarządzania i kontroli, zaskarżoną decyzję oparła na występowaniu systematycznych błędów w tych systemach.

(¹) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 4253/88 z dnia 19 grudnia 1988 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzenia (EWG) nr 2052/88 w odniesieniu do koordynacji działań różnych funduszy strukturalnych między nimi oraz z operacjami Europejskiego Banku Inwestycyjnego i innymi istniejącymi instrumentami finansowymi (Dz.U. L 374, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 25 stycznia 2010 r. — Esprit International przeciwko OHIM — Marc O'Polo International (Przedstawienie litery „e” umieszczonej na kieszeni spodni)

(Sprawa T-22/10)

(2010/C 100/66)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Esprit International LP (Nowy Jork, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: adwokat M. Treis)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stronę postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: Marc O'Polo International GmbH (Stephanskirchen, Niemcy)

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Czwartej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 19 listopada 2009 r. w sprawie R 1666/2008-4;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Skarżąca

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy przedstawiający literę „e” umieszczoną na kieszeni spodni dla towarów z klas 18 i 25 (zgłoszenie nr 5 089 859)

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Marc O'Polo International GmbH

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: W szczególności zarejestrowany w Niemczech graficzny znak towarowy nr 303 03 672 przedstawiający literę „e” dla towarów z klas 18 i 25

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia nr 207/2009 ⁽¹⁾, ponieważ w przypadku kolidujących ze sobą znaków towarowych nie istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. L 78, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 27 stycznia 2010 r. — CECA S.A. przeciwko Komisji

(Sprawa T-24/10)

(2010/C 100/67)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: CECA SA (La Garenne Colombes, Francja) (przedstawiciele: J. Joshua, Barrister, adwokat E. Aliende Rodriguez)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 i 2 decyzji Komisji C(2009) 8682 z dnia 11 listopada 2009 r w części, w jakiej dotyczy ona skarżącej, a w każdym razie stwierdzenie nieważności art. 1 ust. 1 w zakresie, w jakim stanowi on, że skarżąca uczestniczyła w naruszeniu dotyczącym sektora stabilizatorów cynowych w okresie od dnia 16 marca 1994 r. do dnia 31 marca 1996 r.,
- uchylenie grzywien nałożonych na skarżącą w art. 2;
- w przypadku, gdy Sąd nie uchyli w całości grzywien, istotne obniżenie ich wysokości w ramach nieograniczonego kompetencji orzeczniczej Sądu;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga zmierza do stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 11 listopada 2009 r w sprawie COMP/38.589–Stabilizatory termiczne, w której Komisja uznała, że skarżąca uczestniczyła w dwóch odrębnych naruszeniach art. 81 WE (obecnie art. 101 TFUE), z których jedno dotyczyło sektora stabilizatorów cynowych, a drugie — sektora ESBO, i nałożyła grzywnę w odniesieniu do każdej kategorii produktu.

W uzasadnieniu skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, wskazuje, że — w przypadku właściwego zastosowania art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 ⁽¹⁾ — postępowanie w sprawie Akzo ⁽²⁾ nie zawiesiło biegu terminu, a uprawnienia Komisji do nałożenia grzywien uległy przedawnieniu w odniesieniu do obydwu naruszeń z uwagi na dziesięcioletni okres wynikający z zasady „podwójnego przedawnienia”. Skarżąca uważa, iż Komisja naruszyła prawo,